

její povinností podle předpisu §§ 78 a 226 c. ř. s. S tímto právním názorem souhlasiti nelze. Jde v podstatě o otázku, zda žalobkyně k opodstatnění své žaloby o obnovu musila tvrditi a dokázati, že podmínky pro vyloučení takové žaloby ve smyslu § 556 c. ř. s. v souzeném případě nebyly dány, či zda žalovanému bylo ponecháno brániti se proti žalobě o obnovu námitkou, že jednal v hlavním sporu bezelstně a že mezi tím svých směnečných nároků proti třetím osobám pozbyl. Nelze pochybovati, že správným je posléz uvedený výklad § 556 c. ř. s. Náležitosti žaloby o obnovu uvedeny jsou v §§ 530 a dalších c. ř. s., zejména pak uvádí § 536 c. ř. s., co taková žaloba musí obsahovati. Ze zařazení § 556 c. ř. s. mimo stať jednající o žalobě o obnovu a z negativní stylisace (nemá místa obnova řízení) plyne jasně, že tu jde o zvláštní způsob obrany proti obnově řízení ve sporech ze směnek, kterou zákon poskytuje tomu, kdo v hlavní rozepři jednal bezelstně, a mezi tím pozbyl svých směnečných nároků proti třetím osobám. Podle všeobecně platných právních zásad musí ten, kdo se nějakého nároku domáhá, prokázati veškeré skutečnosti nárok ten opodstatňující; žalovanému pak náleží důkaz skutečností onen nárok zrušujících nebo zastavujících. Tak tomu jest i v souzeném případě. Žalobkyně měla povinnost prokázati, že veškeré náležitosti pro nárok na obnovu řízení ve smyslu §§ 530 a dalších c. ř. s. byly splněny, žalovaný pak mohl použití obrany jemu v § 556 c. ř. s. vyhrazené a byl by musil k tomu účelu tvrditi a prokázati, že v hlavní rozepři jednal bezelstně a že mezi tím pozbyl svých směnečných nároků proti třetím osobám. Nic podobného však žalovaný v řízení před soudem první stolice netvrdil a proto nesměl ani odvolací soud podle zásady projednací, již ovládáno jest sporné řízení, tuto otázku vzíti na přetřes.

### Čís. 13537.

**Obecní výdělečné podniky (elektrárny, plynárny atd.) jsou kupc-kými podniky a obec je provozující jest kupcem plného práva (za předpokladů zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 sb. z. a n.) a jest povinna vésti podnik pod firmou, jež musí býti protokolována.**

**Obec (v Čechách) není nucena zříditi pro svůj podnik zvláštní správu, která by vystupovala samostatně vedle orgánů povolaných ke správě obecního jmění.**

**Obec (v Čechách) není povinna, by podle čl. 19, druhá věta, obch. zák., firmu osobně před soudem znamenala nebo toto znamenání firmy podala v ověřené formě na soud.**

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 400/34.)

Rejstříkový soud vyzval obec P. v Čechách, aby zavedla rejstříkový pořádek ohledně obecního podniku (elektrárny) a to: a) aby buď s předepsanými výkazy podána byla řádná opověď změn osob k zastupování podniku a znamenání jeho firmy oprávněných, při čemž určiti jest, jak se firma platně znamená, b) anebo, by podána byla opověď výmazu firmy, rovněž s výkazy o přípustnosti výmazu firmy s tím, že při opovědi bude přihlížeti zejména i k předpisům §§ 28, 31 a násl., § 55 obec. zřízení pro

Čechy (čís. 7/1864 z. zák.). D ů v o d y: a) Jest vycházeti ze skutečnosti, že pro podnik městské obce P. zapsána je firma v obchodním rejstříku, pročez podnik a obec P. jako majitel firmy podřízeny jsou předpisům obchodního zákona o kupcích, o obchodním rejstříku, o firmě, o obchodních knihách (uvoz. zák. k obchod. zák. a čl. 4—55 obch. zák.). Při tom po provedeném již zápisu firmy do obchodního rejstříku bylo by nyní právně nerozhodné ohledně registrační povinnosti, zda základna pro daň výdělkovou poklesla snad pod 50.000 Kč (§ 4 zák. čís. sb. 183/1928). Podle předpisů obch. zák., zejména čl. 4, 12, 19 obch. zák., musí býti v obchodním rejstříku při firmě zapsán její majitel a způsob znamenání firmy. Min. nař. čís. 40/1901 věst. min. sprav. odd. III bod 7 výnos o typ. vadách čís. 15/1929 věst. min. sprav. a odd. VI bod 3. b) Ani obchodní zákon, ani České zřízení obecní čís. 7/1864 z. zák. pro Čechy s doplňovacím zákonem čís. sb. 329/1921 (§ 8) přímo ani neukládají ani nezapovídají zápis firmy pro podniky obce, působí tedy pro podniky ty předpisy obch. zák. zejména i předpisy o zápisu a výmazu firmy (viz § 8 uvoz. zák. k obchod. zák. o podnicích státních) zejména ohledně předmětu podniku (čl. 4, čl. 271—273 obchod. zák.) a ohledně povinnosti registrační pokud se týče ohledně registračního práva. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatelka dovozuje, že v obchodním rejstříku jest zapsati jen firmu, nikoliv i zákonné zástupce městské obce jako majitelky, což také ani není možné. Avšak firma jest jen kupeckým jménem obchodníka, pod kterým obchody provozuje a kterým podpisuje, není však právním podmětem vedle obchodníka nebo mimo něho. Jde o obecní podnik, elektrárnu, která není osobou odlišnou od obce. Pro znamenání firmy za obecní podnik platí předpis § 55/2 odstavec obec. zřiz. pro Čechy čís. 7/64 z. zák., nikoliv ustanovení o tom, jak se znamená firma podniku. Avšak právo firmu znamenati má se shodovati s oprávněním, ji zastupovati. U podniků veřejných korporací, měst a obcí opověď musí býti podána v ověřené formě a opatřena ověřenými podpisy osob, povolaných k podpisování právnické osoby a znamenání její firmy musí býti doložena stanovami, opatřenými potvrzením příslušného úřadu o jich platnosti, potvrzením úředním o tom, které osoby jsou a jakým způsobem oprávněny ji zastupovati a vzorným ověřeným znamenáním firmy osob k znamenání oprávněných. Z obchodního rejstříku dle zásady pravdivosti, firmní rejstřík ovládající, musí býti patrné, které osoby k zastupování a znamenání firmy jsou oprávněny, a je tudíž zápis zástupců těch nutný. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů.

### D ů v o d y:

Obecní výdělečné podniky (elektrárny, plynárny atd.) jsou kupeckými podniky a obec, je provozující, jest za předpokladů § 1 zákona ze dne 13. října 1928 čís. 183 sb. z. a n. kupcem plného práva, podléhá ohledně svého podniku předpisům obchodního zákona, zejména jest povinna vésti podnik pod firmou, která musí býti podle čl. 19 obchod. zákona protokolována. Firma veřejných korporací v tomto smyslu jest firmou kupce jednotlivce, neboť obchodníkem je tu právnická osoba jako jednotlivec a proto také jako majitel firmy bude zapsána přímo právnická

osoba (obec). Pravidelně bude míti firma dodatek vzatý z předmětu podniku k bližšímu jeho označení (čl. 16 obchod. zákona). Jiná jest otázka, zda při obecních podnicích třeba opovědět k zápisu do rejstříku osoby oprávněné k zastupování podniku a ke znamenání firmy. Bylo již řečeno, že obec jest pokládána za kupce jednotlivce. Z toho plyne, že k zastupování a znamenání firmy jest oprávněna jen ona jako principál a že tedy podpisuje firmu zvolenou pro podnik svým jménem (čl. 16 obchod. zákona) orgány, kteří jsou v tom kterém případě podle obecního zřízení povolány obec zastupovati a za ni podepisovati. Zákon neposkytuje oporu pro názor, že by obec mohla býti nucena zříditi pro svůj podnik zvláštní správu, která by samostatně vystupovala vedle orgánů povolaných ke správě obecního jmění (§§ 31, 32, 33, 57 obec. zř. pro Čechy, § 23 ob. fin. nov. čís. 329 z r. 1921, § 20 zákona čís. 77/27 v doslovu zákona čís. 169/30). Proto také není povinna, by podle čl. 19 druhé věty obchod. zákona osobně před soudem firmu znamenala, nebo toto znamenání firmy podala v ověřené formě na soud, což vzhledem k předpisům obecního zřízení při různosti zastupování (§ 55 obec. zř. pro Čechy) a při častých změnách osob k němu povolaných, by nebylo ani dobře proveditelné. Není proto zákonem odůvodněna výzva, by obec P. zjednala rejstříkový pořádek tak, jak to požaduje rejstříkový soud.

### Čís. 13538.

V pořadí zajištěného výměnku nelze přikázati z nejvyššího podání dávky, splatné před více než třemi roky před udělením příklepu, a to ani tehdy, byly-li přiznány rozsudkem.

Stejně pořadí s výměnkovými dávkami, které nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy, nepřísluší úrokům a útratám sporu přisouzeným výměnkáři rozsudky, jimiž mu byly proti dlužníkovi zadržené výměnkové dávky přiznány, nejsou-li v pozemkové knize při výměnku vloženy ani úroky ze zadržovaných dávek ani jistota za procesní útraty spojené s dobýváním dávek.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 432/34.)

Na exekučně prodané nemovitosti měla Anna K-ová zajištěný výměnek, který podle dražebních podmínek vydražitel měl převzít bez započtení na nejvyšší podání. Anna K-ová se domáhala žalobami zaplacení vydražených výměnkářských dávek a byly jí přiznány rozsudkem C 90/33-2 částkou 7.236 Kč s 5% úroky od 11. března 1933 a útraty 385 Kč 90 h a C 91/33-2 částka 1.800 Kč s 5% úroky od 11. března 1933 a útraty 300 Kč. Tyto částky přihlásila Anna K-ová k rozvrhu nejvyššího podání a žádala hotové zaplacení v pořadí zajištěného výměnku. První soud přes odpor vymáhající strany uvedené částky 7.236 Kč a 1.800 Kč i s příslušenstvím přikázal v pořadí zajištěného výměnku s odůvodněním, že jde o právoplatně přiznané nároky. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Podle § 216 odstavec druhý ex. ř., jež jest vykládati přísně a u něhož rozšiřující výklad jest vyloučen, mají úroky, důchody, výživné a jiné opětuující se dávky (zejména tudíž výměnkové